



Arrest

nr. 91 565 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 10 december 2001 het Rijk binnen en diende op 3 september 2009 een asielaanvraag in. Op 31 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Colombiaanse nationaliteit bezitten en in 1968 in Bolivar in het departement Antioquia geboren zijn. Sinds uw kindertijd zou u in Virginia in de buurt van de stad Pereira (departement Risaralda) hebben gewoond. Begin juli 2000 zou u Colombia hebben verlaten en naar Europa zijn gekomen. U verklaarde vóór uw vertrek naar Europa geen persoonlijke problemen te hebben gekend en zou in 2000 uw geboorteland hebben verlaten omwille van economische motieven.

Tussen juli 2000 en december 2001 zou u in Spanje hebben verbleven. Op 10 december 2001 zou u naar België zijn gereisd, waar u uw zus A. G. A. D. J. (O.V.5.053.152) zou hebben vervoegd.

In 2005 zou u naar Colombia zijn teruggekeerd om er te huwen met de vader van uw jongste dochter L. C. G. A..

In augustus 2005 zou u naar België zijn teruggekeerd. Na augustus 2005 zou u niet meer naar Colombia zijn teruggekeerd. Rond 2008 zou u vanuit België de scheiding hebben aangevraagd omdat u in België wilde huwen om zo uw verblijfsstatuut in orde te brengen.

Op 3 september 2009 diende u in België een asielaanvraag in. U verklaarde dat het sinds de dood van uw zoon J. A. C. A. onmogelijk is voor u om terug te keren naar Colombia. Uw zoon zou op 12 juli 2009 voor uw huis in Virginia door onbekenden op een motorfiets zijn doodgeschoten. U stelde te vermoeden dat de daders paramilitairen zijn. Eén dag voor zijn dood zou uw zoon u immers via de telefoon hebben verteld dat hij schrik had voor paramilitairen. U verklaarde dat uw zoon in de periode voor zijn dood betrokken was in een rechtszaak. In 2008 zou hij zwaar gewond zijn geraakt toen hij werd aangereden. De zaak zou voor het gerecht zijn gebracht en uw zoon zou verschillende keren, in het gezelschap van uw oudste dochter L. J., naar de hoorzittingen zijn gegaan. Volgens de procureur zou uw zoon volledig in zijn recht zijn geweest. Het vonnis zou worden uitgesproken op 13 juli 2009. Eén dag eerder zou uw zoon echter zijn doodgeschoten. U vermoedt dat dit het werk is van paramilitairen: de broer van de tegenpartij zou immers paramilitair zijn. Na deze gebeurtenis zou uw dochter L. J. door de politie opgeroepen zijn om de zaak van het verkeersongeval af te handelen. Uw zoon zou de zaak hebben gewonnen en uw dochter zou zich bij de bevoegde instanties hebben moeten aanmelden voor een verzoening met de tegenpartij. Op de dag van de verzoening zou zij (op uw vraag) de zaak hebben laten vallen uit schrik voor nieuwe problemen. De aanrijder zou zijn vrijgesproken. Sindsdien zou uw dochter niets meer van de tegenpartij hebben gehoord.

Na de dood van uw zoon zouden uw dochters L. J. en L. C. G. A. problemen hebben gekregen. Onbekende personen zouden in de dagen na de moord op uw zoon met moto's rond jullie huis hebben gecirculeerd. U verklaarde dat daders vaak terugkomen naar de plaats van het incident om te zien of er getuigen zijn. Ten gevolge deze problemen zou uw dochter L. J. op 21 juli 2009 bij de Fiscalia (onderzoekspolitie) van de stad Pereira een beschermingsaanvraag hebben ingediend. Zij zou naar Pereira zijn gegaan omdat zij geen vertrouwen had in de politie in Virginia daar de paramilitairen het er voor het zeggen zouden hebben. De politie zou haar hebben verteld dat zij moest wachten en nog niet zijn langsgesproken. Uw oudste dochter zou twee keer door onbekenden zijn aangesproken met de vraag wanneer u zou terugkomen. Alsook zou zij verschillende dreigbrieven hebben gekregen op haar naam waarin stond dat zij moest zwijgen over de moord op J.. Eén brief zou aan uw geadresseerd zijn geweest. Verder vermoedt u dat jullie telefoongesprekken worden afgeluisterd.

U verklaart dat uw oudste dochter tevens problemen kent met paramilitairen omwille van het werk van haar man die politieagent is. Hij zou momenteel ondergedoken leven. In mei 2010 zou uw jongste dochter L. C. G. A. naar België zijn gekomen. Uw oudste dochter zou al meermaals verhuisd zijn en thans aan de rand van Virginia wonen.

Verder haalde u aan dat uw zoons dood mogelijks verband houdt met de problemen van uw broers die in het verleden betrokken waren bij guerrillabewegingen. Uw broers J. M. (in 1986), F. A. en R. (in 2001) zouden alle drie gedood zijn door paramilitairen. Uw broer A. zou in dezelfde periode (2001) verdwenen zijn. Ook de vader van uw twee oudste kinderen J. en L. J. zou omwille van een voor u onbekende reden in 1988 zijn gedood. U verklaarde dat paramilitairen naar u op zoek zijn omdat zij vermoeden dat u veel weet over de voormalige activiteiten van uw broers J. M. en R. bij de guerrilla's. Ook uw zoon J. zou voor zijn dood benaderd zijn door een onbekende met de vraag waar R. vertoefde voor zijn dood.

B. Motivering

Er moet evenwel worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft uw verklaringen als zou de dood van uw zoon J. en uw actuele vrees in verband kunnen worden gebracht met het voormalige activisme van uw broers bij guerrillabewegingen, dient het volgende te worden opgemerkt (zie gehoorverslag CGVS, p.5 en p.13).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er zowel bij uw zus A. G. A. D. J. (O.V.5.053.152) als bij uw broer A. G. R. D. J. (O.V.5.138.450), die respectievelijk op 19 december 2000 en op 4 oktober 2001 een asielaanvraag in België indienden, ernstige problemen waren met de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Kopies van de weigeringsbeslissingen van het Commissariaat-generaal bevinden zich in het administratief dossier. Aangezien u uw problemen deels linkt aan de ongeloofwaardig bevonden problemen van uw familieleden, roept deze vaststelling twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tijdens het interview voor het CGVS werden u eveneens enkele vragen gesteld aangaande de activiteiten van uw broers en hun problemen. U verklaarde meermaals dat uw oudste broer J. M. in 1986 is gedood (zie gehoorverslag CGVS, p.5 en p.18). In tegenstelling hiermee verklaarde uw broer R. voor het CGVS dat J. M. in 1981 werd gedood. Hij voegde eraan toe dat uw broer stierf in hetzelfde jaar als uw moeder (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Tijdens het interview voor het CGVS werd u geconfronteerd met bovenstaande incoherentie. U herhaalde louter wat u eerder had gezegd (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Verder haalde u voor het CGVS aan dat uw broer J. M. bij de guerrillabeweging 'M19' zat. Verder tijdens het interview noemde u nog twee andere guerrillabewegingen, namelijk het 'Farc' en 'EPL' (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). Bij het invullen van de vragenlijst beweerde u dan weer dat uw broer J. M. lid was van het 'Farc'. Tijdens het interview voor het CGVS werd u geconfronteerd met bovenstaande discrepantie. Uw verklaring als zou u bij het indienen van uw asielaanvraag verward zijn geweest door het overlijden van uw zoon en u zich mogelijks vergist heeft, kan weinig overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, p.16 en p.19). Deze aanleiding die u opgeeft voor de dood van uw zoon en die ook uw terugkeer naar Colombia zou bemoeilijken, is dan ook weinig geloofwaardig.

Wat er ook van moge zijn, uw verklaring als zou er een verband zijn tussen het profiel en de problemen van uw broers en de dood van uw zoon en uw actuele problemen, is enkel gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen die u niet kan hardmaken (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Voor het CGVS verklaarde u bovendien uitdrukkelijk dat uw zoon voor zijn dood nooit enigerlei problemen had ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Alsook wijst niets in uw asielrelaas erop dat uw twee dochters omwille van uw broers problemen ondervonden. Dat uw zoon in 2009 zou gedood zijn omwille van uw broers is, rekening houdend met bovenstaande opmerkingen, weinig aannemelijk.

Voor wat betreft uw verklaringen aangaande uw familieleden (broers) dient voorts het volgende te worden opgemerkt. Hoewel u sinds in 2001 in België verblijft diende u pas in september 2009 een asielaanvraag in. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u voorheen geen persoonlijke vrees koesterde (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U verklaarde in 2000 uw geboorteland te hebben verlaten omwille van economische motieven, haalde tevens aan voor uw vertrek nooit persoonlijke problemen te hebben gekend en beweerde dat het tot aan de dood van uw zoon (2009) gemakkelijk voor u was om naar uw geboorteland terug te keren (zie gehoorverslag CGVS, p.3), hetgeen u overigens deed in 2005 om in Colombia te huwen. Rekening houdend met bovenstaande elementen en het feit dat u geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat uw familieleden in Colombia na 2001 (overlijden en verdwijning broers) problemen ondervonden omwille van uw broers en dat u hiervoor gezocht werd, is het dan ook weinig geloofwaardig dat uw zoons dood en uw huidige problemen, zoals u verklaarde voor het CGVS, hiermee in verband kunnen worden gebracht. U maakte dit alvast niet aannemelijk (zie gehoorverslag CGVS, p.13).

Uw verklaring voor het CGVS als zouden paramilitairen u zoeken omdat zij vermoeden dat u veel weet over uw broers, baseert u eveneens enkel op vermoedens en veronderstellingen. Het feit als zou

een onbekende man met een zwarte bril uw dochter in Colombia twee keer hebben aangesproken met de vraag wanneer u zou terugkeren, wijzigt hieraan niets. U maakte immers niet aannemelijk waarom zij u hiervoor plots zouden beginnen viseren (zie gehoorverslag CGVS, p.13).

U haalt tevens aan dat de dood van uw zoon te maken kan hebben met de rechtszaak waarin hij volgens uw verklaringen verwikkeld was en waarin hij het opnam tegen personen die gelinkt zijn met de paramilitairen.

Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat u zich hiervoor eveneens baseert op vermoedens (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Daarenboven haalde u aan dat uw dochter, die samen met uw zoon de hoorzittingen bijwoonde, geen enkel probleem ondervond met de tegenpartij (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Rekening houdend met bovenstaande, met het feit dat u zelf de rechtszaak niet bewoonde en met het feit dat uw familie de zaak heeft laten vallen (tegenpartij werd vrijgesproken), dringt de vraag zich op waarom u hiervoor thans zou gevisieerd zijn. U maakte dit alvast niet aannemelijk.

In dit verband dient verder te worden opgemerkt dat ook aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de rechtszaak dient getwijfeld te worden. Zo kon u niet antwoorden toen u de identiteit werd gevraagd van de persoon die uw zoon heeft aangereden. Dat u zich niet informeerde naar de identiteit van deze persoon, en dit terwijl u de dood van uw zoon in verband brengt met het verkeersongeluk en het rechtsproces dat erop volgde, is zeer opmerkelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees (zie gehoorverslag CGVS, p.8).

De geloofwaardigheid van dit alles wordt verder ondermijnd door het feit dat u vage verklaringen aflegde aangaande het onderzoek van de politie naar aanleiding van de dood van uw zoon. Uw dochter zou twee keer naar het politiecommissariaat zijn geroepen. Gevraagd of u hierover informatie kon verschaffen, bleef u uitermate vaag (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uw dochter zou de daders hebben gezien maar u kon niet antwoorden toen u werd gevraagd of zij aan de politie informatie over de daders had doorgespeeld (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd of uw dochter in het politiekantoor iets te weten kwam over het motief van de dader(s) of hun identiteit, antwoordde u dat uw dochter u hierover niets heeft verteld. Dat u hiernaar niet ernstig informeerde (eventueel via uw andere dochter L. C. die sinds mei 2010 in België verblijft) is bijzonder merkwaardig en brengt de geloofwaardigheid van de problemen met de paramilitairen verder in het gedrang. Ook op de vraag of er al dan niet arrestaties zijn gebeurd, antwoordde u ontwijkend (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Volledigheidshalve dient in dit verband te worden opgemerkt dat u noch van het verkeersongeluk van uw zoon, noch van de hoorzittingen die uw zoon en uw dochter L. J. bijwoonden, bewijsstukken neerlegde. Evenmin legde u bewijsstukken neer waaruit zou blijken dat uw dochter afstand deed van de zaak en de aanrijder van uw zoon werd vrijgesproken (zie gehoorverslag CGVS, p.8).

U verklaarde verder dat er sinds de dood van uw zoon sprake is van dreigbrieven aan het adres van uw oudste dochter L. J.. In de dreigbrieven wordt zij opgeroepen om te zwijgen. Ook zouden onbekende personen op moto's in de dagen volgend op de moord van uw zoon meermaals langs jullie huis zijn gepasseerd. U haalde aan dat in Colombia daders vaak getuigen vermoorden (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Ter staving van de problemen van uw dochter legde u een document neer van de Fiscalia (onderzoekspolitie) waaruit kan worden afgeleid dat uw dochter kort na de dood van uw zoon (op 21 juli 2009) een beschermingsaanvraag indiende. Dit document betreft enkel een kopie, waarvan de authenticiteit, gezien de manipuleerbaarheid ervan, niet kan worden gegarandeerd. De dreigbrieven waarover u sprak legde u niet neer ter staving van uw problemen. In dit verband verklaarde u dat één van de dreigbrieven aan u gericht was. Dit stuk zou door uw dochter zijn opgestuurd maar hiernaar gevraagd, beweerde u voor het CGVS dat u dit bewijsstuk niet meer kan vinden (zie gehoorverslag CGVS, p.15).

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u de problemen die uw zoon zou hebben gehad met paramilitairen ten gevolge het ongeval niet aannemelijk maakt. De geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging die u zegt te moeten koesteren als gevolg van dit alles, wordt dan ook ondermijnd.

Voor wat betreft uw verklaringen als zou uw dochter en uw schoonzoon in Colombia gevisieerd worden omwille van het werk (politieagent) van uw schoonbroer, dient te worden opgemerkt dat u geen concrete elementen aanhaalde waaruit blijkt dat u hierdoor gevisieerd zou worden (zie gehoorverslag CGVS, p.13).

Er dient dan ook te worden besloten dat u de vrees die u zegt te moeten koesteren ten aanzien van de paramilitairen niet aannemelijk maakt. Uw asielmotieven zijn dan ook weinig geloofwaardig. De status van vluchteling kan u bijgevolg niet worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten tenslotte, namelijk een overlijdensakte van uw zoon, een krantenartikel aangaande de moord op uw zoon, een uittreksel uit uw geboorteakte, uw Colombiaans paspoort (oud en nieuw), uw vliegtuigtickets van Spanje naar België in 2001, een (vervallen) verblijfskaart voor Spanje, een foto van u en uw zoon J., de overlijdensaktes van uw broers R. en F. A. en een document in verband met de verdwijning van uw broer A. en een persbericht aangaande een brand in een appartement in Brussel in januari 2010 (uw Colombiaans paspoort zou in deze brand vernietigd zijn) niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. De documenten ondersteunen uw verklaringen aangaande uw identiteit, uw reis van Spanje naar België in 2001, uw verblijf in Spanje, de moord op uw zoon, het overlijden en verdwijning van uw broers, en het feit dat er in januari 2010 een brand was in het appartement waar u in Brussel woonde, wat hier niet ter discussie staat.

Wat betreft uw aanvraag tot het verkrijgen van de status van subsidiaire bescherming, dient het volgende te worden opgemerkt.

Uit grondige en uitgebreide research door CEDOCA blijkt dat het intern gewapend conflict in Colombia beperkt is tot bepaalde regio's, die zich vaak aan de grensgebieden bevinden, en dat het zwaartepunt van het gewapend conflict te situeren is op het platteland (zie Subject Related Briefing CEDOCA: "Colombia. De actuele veiligheidssituatie", 24.06.2010 met update 28.07.2011). In bepaalde regio's van Colombia lopen burgers op het platteland een reëel risico het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van het intern gewapend conflict. In andere regio's en in de steden kan men in principe niet spreken van een reëel risico voor burgers omdat gewone burgers er geen slachtoffer zijn van aan het gewapend conflict gerelateerde geweld. De veiligheidssituatie in Risaralda wordt niet beschouwd als zijnde een situatie waarin voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade tengevolge als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Belangrijk om op te merken is dat uw asielaanvraag en de door u ingeroepen vluchtmotieven grondig en individueel beoordeeld werden in het licht van de Vluchtelingenconventie. Gezien het vastgestelde weinig aannemelijke karakter van uw verklaringen kan geen geloof worden gehecht aan uw problemen en uw voorgehouden asielprofiel. Bijgevolg wordt uw asielaanvraag afgewezen.

Rekening houdend met alle individuele elementen van uw dossier, waaruit ondermeer blijkt dat er geen reden is om aan te nemen dat u een risicoprofiel bezit, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u in Risaralda conflict-gerelateerd geweld hoeft te vrezen en loopt u bijgevolg geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2c van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde krantenartikelen over een aantal moorden die zich in uw regio afspeelden, veranderen niets aan deze appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Waar verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet wordt er getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. *In casu* werpt verzoekster op dat ze een gegronde actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft, gezien de talrijke mensenrechtenschendingen waaraan ze zelf en haar gezin geleden hebben. Ze probeert een verklaring te vinden voor de moorden op haar familieleden, de bedreigingen waarvan haar dochter het mikpunt is en de afwezigheid van bescherming door de lokale overheden door verbanden te trekken tussen de elementen die ze kent. Daarom doet ze vermoedens en veronderstellingen, maar dit kan haar geloofwaardigheid niet ondermijnen. Aan de basis van haar vermoedens en veronderstellingen liggen immers vaststaande feiten. Volgens de bestreden beslissing staan de moord op haar zoon en het overlijden en verdwijning van haar broers niet ter discussie. Verzoekster werpt verder op dat het begrip gezin in Colombia breder is dan in België. Uit wraak kunnen familieleden van guerrilla's of lastige getuigen vervolgd worden. Verzoekster verwijst ter zake naar een rapport van het UNHCR van 2005 over Colombia. Haar broers waren lid van een guerrillagroepering en haar dochters zijn getuige van de moord op hun broer, zodat zij zelf als zus van haar broers en moeder van haar kinderen redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden. Verzoekster verwijst naar artikel 57/7 *bis* van de vreemdelingenwet en stelt dat haar drie broers, haar eerste man en haar zoon werden vermoord, een vierde broer verdween en haar jongste dochter kon ontsnappen om naar België te komen. Haar oudste dochter krijgt dreigbrieven, werd bezocht door paramilitairen en kreeg geen bescherming van de lokale autoriteiten.

3.2. De vrees van verzoekster moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Verzoekster negeert in deze volkomen de essentie van de bestreden beslissing, namelijk dat zij geen gegronde, concrete, actuele, persoonlijke vrees voor vervolging aantoonde. Dat verzoekster, die al sinds 2000 in Europa en sinds 2001 in België verblijft,

“ondanks de afstand” “deelneemt aan het angstgevoel van haar kinderen” kan geenszins een indicatie van een persoonlijke en actuele vervolging uitmaken. Verzoekster vertrok uit Colombia om economische motieven, ze had nooit enige persoonlijke problemen in Colombia (CGVS-verhoor). Verzoekster wachtte tot in 2009 om in België een asielaanvraag in te dienen.

3.3. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

3.3.1. Verzoekster kan zich bezwaarlijk steunen op de moord op of de verdwijning van haar broer(s), de voorgehouden dood van de vader van verzoeksters kinderen, wanneer blijkt dat deze als lid van een of andere gewapende groepering ('M19', 'FARC' of 'EPL' naargelang haar verklaringen, CGVS, p.9-10) actief deelnam aan de burgeroorlog in Colombia en zij omwille van dit geweld zijn omgekomen. Daargelaten dat de verklaringen over het handelen van deze broers dermate verschillen (zie ook de aan het administratief dossier toegevoegde verhoren van verzoeksters familieleden waarvan de asielaanvraag werd geweigerd), dat de geloofwaardigheid van deze voorgehouden gebeurtenissen ernstig wordt aangetast, is essentieel dat verzoekster zelf nooit problemen had in Colombia en zij niet om veiligheidsredenen is vertrokken ook al waren haar broers lid van een gewapende groep. Verzoekster keerde ook ongemoeid naar Colombia terug om te huwen in 2005, dus nadat haar broers waren omgekomen of vermist.

3.4. Verzoekster wijst op de moord op haar zoon en de voorgehouden bedreigingen ten aanzien van haar dochters omwille van het gevoerde proces. Verzoekster voegt de overlijdensakte van haar zoon en documenten van het ter zake gevoerde onderzoek toe, alsook het politieverslag en het autopsieverslag en de foto's betreffen de moord op verzoeksters zoon. Daar waar verzoekster meent dat *“Het gegeven dat de overheden het onderzoek naar de moord op haar zoon seponerden is een belangrijke indicatie dat de staat niet de macht of de wil heeft om haar en haar familie effectief te beschermen”*, wijst de Raad erop dat geen enkele overheid een absolute bescherming kan garanderen en dat bescherming evenmin een resultaatsverbintenis is, wat overigens wordt bevestigd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet, waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden vereist.

Uit de *Constancia* (stuk 5) kan enkel blijken dat een niet nader uiteengezette rechtszaak gearchiveerd werd omdat er een vonnis werd uitgesproken – dat niet wordt neergelegd – maar hieruit kan niet blijken, zoals verzoekster beweert, dat deze rechtszaak beweerdelijk omwille van bedreigingen zou zijn stopgezet. Bovendien merkt de Raad op dat dit document verwijst naar een gebeurtenis van 28 augustus 2007 zodat hieruit geen band kan worden afgeleid met de aanrijding van verzoeksters zoon in 2008 (gehoor p. 4), noch met de schietpartij van 2009. Dit stuk wordt niet ondersteund door nuttige verklaringen en gaat in tegen verzoeksters beweringen over de moeilijkheden van haar zoon.

Verzoekster brengt evenmin bijzonderheden aan die er kunnen op wijzen dat haar zoon doelbewust werd gedood. Ter terechtzitting wordt bevestigd dat niet uitgesloten is dat haar zoon bij straatgeweld toevallig getroffen werd. Dat de daders van de moord op verzoeksters zoon niet gevat werden, kan bezwaarlijk aantonen dat verzoekster of haar familie geen beroep kan doen op nationale bescherming, te meer nu uit het stuk van het parket van Risaralda van 22 juni 2012 blijkt dat de politie wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd, doch diende te seponeren wegens het ontbreken van identificeerbare of individualiseerbare verantwoordelijken. Bovendien kan verzoekster niet menen dat de overheid onwillig is wanneer verzoekster zelf het proces hinderde nu ze haar dochter, getuige van de feiten, aanspoorde om niets kenbaar te maken (gehoor p. 7) en dit niettegenstaande een familielid van verzoekster bij de politie werkte. Bijgevolg kan geenszins gesteld worden dat de Colombiaanse autoriteiten onwillig of onkundig waren om bescherming te bieden. Het is immers niet omdat er geen (onmiddellijke) resultaten zijn, dat de onderzoeken niet gevoerd worden. Indien het gewelddadig overlijden van verzoeksters zoon in deze niet ter discussie staat, dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen nadere elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat dit een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, laat staan dat dit in hoofde van verzoekster een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen uitmaken.

3.5. Daar waar verzoekster verwijst naar een rapport van het UNHCR van 2005 over Colombia, wijst de Raad erop dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Immers verzoekster heeft zelf nooit problemen gehad en is om economische redenen vertrokken uit haar land. De verklaringen over haar zoon zijn onvoldoende om aannemelijk te maken dat verzoeksters zoon in het bijzonder geviséerd werd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Daar verzoekster geen vervolging aantoon, kan de aangevoerde schending van artikel 57/7 *bis* evenmin dienstig worden ingeroepen.

3.6. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdige verklaringen, vermoedens en veronderstellingen, vaagheden en omissies, desinteresse en onaannemelijkheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. *In casu* werpt verzoekster op dat haar tenminste het subsidiaire beschermingsstatuut op basis van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet dient te worden toegekend. Verzoekster verwijst vervolgens opnieuw naar artikel 57/7 *bis* van de vreemdelingenwet. Tot slot werpt ze op dat ze in meer subsidiaire orde de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient te krijgen. Colombia is één van de meest gewelddadige landen en dit wordt erkend door het UNHCR. Verzoekster verwijst tevens naar het Cedoca-rapport. Verzoekster is afkomstig uit Risaralda, de provincie die aan de provincie Antioquia grenst. De veralgemeende toestand van geweld in de provincie Risaralda en meer bepaald in de stad la Virginia blijkt uit de persartikels die zij heeft neergelegd tijdens het gehoor voor het CGVS en uit haar eigen ervaringen.

4.2. Verzoekster gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Uit de *Subject Related Briefing "Colombia: De actuele veiligheidssituatie"* (24/06/2010, update 28/07/2011) blijkt dat het intern gewapend conflict in Colombia beperkt is tot bepaalde regio's, die zich vaak aan de grensgebieden bevinden en dat het zwaartepunt van het gewapend conflict te situeren is op het platteland. De veiligheidssituatie in Colombia wordt voornamelijk bepaald door het optreden van de guerrillabewegingen FARC en ELN, NIAG'S en voormalige paramilitairen die demobilisatie weigeren en andere illegale gewapende bendes. In bepaalde regio's van Colombia lopen burgers op het platteland een reëel risico het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een intern gewapend conflict. In andere regio's en in de steden kan men in principe niet spreken van een reëel risico voor burgers omdat gewone burgers er geen slachtoffer zijn van aan het gewapend conflict gerelateerd geweld. Uit de reeds eerder vermelde SRB blijkt inderdaad dat het UNHCR van mening is dat er in een aantal gebieden een situatie van veralgemeend geweld

bestaat. Risaralda, het departement waarvan verzoekster afkomstig is, staat hierbij niet vermeld. Het gegeven dat Risaralda grenst aan Antioquia, een gebied waar volgens het UNHCR wel een situatie van veralgemeend geweld bestaat, verandert niets aan deze vaststelling, integendeel de niet-opname van Risaralda in de vermelde gebieden waar een situatie van veralgemeend geweld bestaat, bevestigt net dat hier geen situatie van veralgemeend geweld bestaat.

Verzoeksters argumentatie dat *“Het gewapend conflict dat sinds meer dan 50 jaar in Colombia duurt, is uitgespreid op het hele grondgebied. De gevechten zijn uiteraard niet beperkt tot de strikte grenzen van de regio’s vernoemd in het UNHCR en het CEDOCA verslagen als regio van veralgemeend geweld”* is louter gebaseerd op eigen verklaringen en een aantal persartikels. Indien niet uit te sluiten valt dat geweld mogelijk grensoverschrijdende effecten kan hebben, dan kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster steeds heeft verklaard geen problemen te hebben gehad in Colombia, ook niet bij haar terugkeer en dat ze voor de dood van haar zoon van plan was terug te keren naar Colombia (CGVS-verhoor p. 4). Verzoekster toont aan de hand van concrete aanwijzingen, niet aan dat er in Risaralda sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK